

Fimmtudaginn 11. maí 1995.

Nr. 383/1993.

**Jóhann Sigurðsson**

(Páll Arnór Pálsson hrl.)

gegn

**Elínu Briem**

**Katrínu Briem**

**Ólöfu Briem og**

**Brynhildi Briem**

(Andri Árnason hrl.)

**og gagnsök**

Skiptasamningur. Landamerki.

### **Dómur Hæstaréttar.**

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Hrafn Bragason, Guðrún Erlendsdóttir, Haraldur Henrysson, Hjörtur Torfason og Pétur Kr. Hafstein.

Ólafur Briem, annar stefnenda í héraði, andaðist 28. ágúst 1994. Skiptum á búi hans lauk 21. desember sama ár, og urðu erfingjar hans, Katrín, Ólöf og Brynhildur Briem, eigendur að eignarhluta Ólafs í Stóra-Núpi. Hafa þær tekið við aðild hans hér fyrir dómi.

Aðaláfrýjandi skaut máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 17. september 1993. Hann krefst þess, að hinum áfrýjaða dómi verði hrundið og breytt þannig, „að viðurkennt verði með dómi að landamerki jarðarhluta aðaláfrýjanda og aðalstefndu að Stóra-Núpi, Gnúpverjahreppi, frá vesturhlið gamla íbúðarhússins að Skaftholtslandi, skuli vera sem hér segir, sbr. uppdrátt á hdskj. nr. 24: Í beinni línu hornrétt frá húsinu úr punkti A, sem er 6,75 m frá suðurenda hússins, í punkt B, sem er í suðurjaðri vegar að Stóra-Núpi, þaðan með vegjaðrinum að syðri staur túnhliðs (C) og þaðan í beinni línu í punkt D á markagirðingu Skaftholts og Stóra-Núps, þar sem áður var aðalstaur (syðri staur) í hliði á rekstrarvegi“. Þá krefst hann málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti.

Gagnáfrýjendur skutu málinu til Hæstaréttar með stefnu 30. september 1993. Þær krefjast þess, að viðurkennt verði með dómi, að landamerki jarðarhluta málsaðila að Stóra-Núpi frá vesturhlið gamla íbúðarhússins að Skaftholtslandi skuli vera sem hér segir

samkvæmt uppdrætti á hdskj. nr. 22: „Úr punkti A, sem er 6,75 metra frá suðurenda gamla íbúðarhússins að Stóra-Núpi, í beinni línu hornrétt í punkt B, sem er miðja vegar er liggur að íbúðarhúsinu, þaðan miðja vegar í punkt C, sem er miðja á túnhliði austast á Núpsheiði, þaðan bein lína í punkt D, sem er miðja hliðs á markagirðingu Skaftholts og Stóra-Núps á rekstrarvegi. Að aðaláfrýjanda verði gert að viðlögðum 2.000 króna dagsektum, er renni til gagnáfrýjenda, að ljúka uppsetningu 650 m langrar girðingar á merkjum á Núpsheiði svo sem þau hafa verið ákvörðuð hér að ofan, frá miðri Núpsheiði að miðju hliðs á markagirðingu Skaftholts og Stóra-Núps.“ Þá krefjast gagnáfrýjendur málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti.

Með vísan til forsendna hins áfrýjaða dóms ber að staðfesta hann að öðru leyti en því, að frestur sá, sem aðaláfrýjandi hefur til að ljúka uppsetningu girðingar á þeim merkjum, sem ákveðin eru í dóminum í samræmi við kröfu gagnáfrýjenda, er 60 dagar frá birtingu þessa dóms.

Aðaláfrýjandi greiði gagnáfrýjendum málskostnað fyrir Hæstarétti, svo sem segir í dómsorði.

### D ó m s o r ð:

Hinn áfrýjaði dómur skal vera óraskaður að öðru leyti en því, að frestur sá, sem aðaláfrýjandi, Jóhann Sigurðsson, hefur til að ljúka uppsetningu framangreindrar girðingar, er 60 dagar frá birtingu dóms þessa.

Aðaláfrýjandi greiði gagnáfrýjendum, Elínu Briem, Katrínu Briem, Ólöfu Briem og Brynhildi Briem, sameiginlega 120.000 krónur í málskostnað fyrir Hæstarétti.

### Dómur Héraðsdóms Suðurlands 19. júlí 1993.

#### I.

Mál þetta, sem dómtekið var 21. f. m., er höfðað með stefnu, fram lagðri í dóm 10. júní 1992 af Ólafi Briem, kt. 270209-4089, Barmahlíð 1, Reykjavík, og Elínu Briem, kt. 260614-4449, Barmahlíð 18, Reykjavík, á hendur Jóhanni Sigurðssyni, kt. 191004-3379, Stóra-Núpi I, Gnúpverjahreppi.

Með skiptasamningi, dags. 17. september 1958, skiptu þeir Ólafur Briem og Jóhann Briem annars vegar og Jóhann Sigurðsson hins vegar á milli sín

jörðinni Stóra-Núpi í Gnúpverjahreppi, Árnæssýslu. Sá hluti jarðarinnar, sem við skiptin kom í hlut Jóhanns Sigurðssonar, stefnda í máli þessu, er í skiptasamningi nefndur norðurhluti og telst nú vera Stóri-Núpur I. Eignarhluti Jóhanns og Ólafs, Stóri-Núpur II, er aftur á móti sunnan við þá merkjalínu, sem skiptir jörðinni. Er legu hennar lýst í skiptasamningi. Ágreiningur hefur hins vegar risið á milli aðila málsins um inntak þeirrar lýsingar og þar með um merki á milli jarðarhluta. Er sá ágreiningur hér til úrlausnar.

Jóhann Briem lést 1. febrúar 1991, og hefur ekkja hans, Elín Briem, sem situr í óskiptu búi eftir maka sinn, gerst sóknaraðili máls þessa við hlið Ólafs Briem.

Endanlegar dómkröfur stefnenda eru þær, að viðurkennt verði með dómi, að landamerki jarðarhluta stefnenda og stefnda að Stóra-Núpi í Gnúpverjahreppi, Árnæssýslu, frá vesturhliði gamla íbúðarhússins að Skaftholtslandi skuli vera sem hér segir, sbr. uppdrátt á dóm skjali nr. 22: „Úr punkti A, sem er 6,75 metra frá suðurenda gamla íbúðarhússins að Stóra-Núpi, í beinni línu hornrétt í punkt B, sem er í miðju vegar að íbúðarhúsinu að Stóra-Núpi. Úr framangreindum punkti B í punkt C, sem er miðja á túnhliði og jafnframt upphaf girðingar á Núpsheiði og í beinni línu frá miðju vegarins að Stóra-Núpi. Úr framangreindum punkti C í beinni línu í punkt D, sem er bein stefna í miðju hliðsins á markagirðingu Skaftholts og Stóra-Núps á rekstrarveginum, þar sem fyrst var bílvegurinn.“ Af hálfu stefnenda er enn fremur krafist viðurkenningar dómsins á því, að í 3. mgr. skiptasamnings um jörðina Stóra-Núp, dags. 17. september 1958 (dskj. nr. 5), sé átt við miðju vegar og miðju hliða. Þá krefjast stefnendur þess, að stefnda verði gert að viðlögðum dagsektum að reisa á réttum stað sinn hluta girðingar, um 650 metra langa, á Núpsheiði. Loks gera stefnendur kröfu um málskostnað úr hendi stefnda að mati réttarins auk virðisaukaskatts. Beri tildæmdur málskostnaður dráttarvexti samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá 15. degi eftir dómsuppsögu til greiðsludags.

Stefndi krefst sýknu af kröfum stefnenda, en jafnframt, að viðurkennt verði með dómi, að landamerki jarðarhluta stefnenda og stefnda að Stóra-Núpi frá vesturhliði gamla íbúðarhússins að Skaftholtslandi skuli vera sem hér segir, sbr. uppdrátt á dóm skjali nr. 24: „Í beinni línu hornrétt frá húsinu úr punkti (A), sem er 6,75 m frá suðurenda hússins, í punkt B, sem er í suðurjaðri vegar að Stóra-Núpi, þaðan með vegjaðrinum að syðri staur túnhliðs (C) og þaðan í beinni línu í punkt D á markagirðingu Skaftholts og Stóra-Núps, þar sem áður var aðalstaur (syðri staur) í hliði á rekstrarvegi.“ Þá krefst stefndi málskostnaðar úr hendi stefnenda að skaðlausu samkvæmt

gjaldskrá LMFÍ, og beri tildæmdur málskostnaður dráttarvexti samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá 15. degi eftir dómsuppsögu til greiðsludags.

Við meðferð málsins var lýst yfir því af hálfu lögmanns stefnenda, að samþykkt væri, að gagnkröfur stefnda, svo sem þeim nú hefur verið lýst, verði teknar til úrlausnar hér fyrir dómi án gagnstefnu.

Dómari gekk á vettvang miðvikudaginn 19. maí 1993 ásamt lögmönnum aðila.

Sáttaumleitanir dómara hafa engan árangur borið.

## II.

Í skiptasamningi um jörðina Stóra-Núp frá 17. september 1958 eru merki á milli jarðarhluta þannig tilgreind: „*Lóðin undir íbúðarhúsinu skiptist eftir línu þvert yfir húsið milli austurs og vesturs 6,75 metra frá suðurenda hússins. . . . Þá ræður sama lína og skiptir húsinu áfram til vesturs niður að veginum, þá vegurinn að túnhliði og síðan bein stefna í hliðið á markagirðingu Skaftholts og Stóra-Núps á rekstrarveginum, þar sem fyrst var bílvegurinn.*“ Hefur ágreiningur risið á milli málsaðila um túlkun þessara ákvæða skiptasamningsins.

Af gögnum málsins verður ráðið, að vegarlengd frá framangreindu túnhliði að markagirðingu Stóra-Núps og Skaftholts sé 1200–1300 metrar. Nefnist það svæði Núpsheiði. Lengd merkjalínunnar að öðru leyti er um það bil 500 metrar.

Af hálfu stefnenda er því haldið fram, að skilja beri framanrituð ákvæði þannig, að miðja vegar og miðja hliða skuli ráða merkjum. Stefndi telur hins vegar, að merkjalínan frá íbúðarhúsinu eigi að liggja að veginum eða vegjaðrinum, en ekki inn á veginn. Þaðan skuli vegjaðarinn ráða merkjum að túnhliði, en ekki miðja vegar. Ef farið sé frá punkti í vegjaðri að túnhliði, hljóti línan að enda í þeim hliðarstaur, sem sé þeim megin vegar. Línan liggi síðan áfram í syðri hliðarstaur á markagirðingu Skaftholts og Stóra-Núps. Eftir því sem best verður séð, liggur sú merkjalína, sem stefndi telur rétta, einn til tvo metra austan og síðan sunnan við merkjalínu, sem stefndur gera kröfu til, að ráði skiptingu jarðarinnar.

Laust eftir 1980 reistu eigendur suðurhluta Stóra-Núps um það bil 650 metra langa girðingu í vestur frá túnhliði því, sem hér að framan er nefnt, og inn á miðja Núpsheiði. Var sú framkvæmd samkvæmt samkomulagi, sem þá hafði tekist milli eigenda jarðarhlutanna um uppsetningu girðingar á merkjalínu á Núpsheiði. Samkvæmt samkomulaginu skyldu eigendur hvors eignarhluta girða helming merkjalínunnar að þessu leyti. Reistu eigendur suðurhlutans sinn hluta girðingarinnar í samræmi við þá túlkun, er stefn-

endur leggja í ákvæði skiptasamnings um legu landamerkja og dómkröfur þeirra byggjast á. Árið 1990 reisti stefndi síðan sinn hluta girðingarinnar, frá miðri Núpsheiði í vestur að markagirðingu Skaftholts og Stóra-Núps. Er lega þess girðingarhluta í samræmi við þann skilning, sem stefndi leggur í téð ákvæði skiptasamnings og dómkröfur hans miðast við. Þannig er umrædd girðing að hálfu leyti á þeim merkjum, sem stefnendur telja, að eigi að gilda, og að hálfu leyti á þeim merkjum, sem stefndi telur rétt. Leiðir ólíkur skilningur málsaðila á þeim samningsákvæðum, sem hér um ræðir, til þess, að brot kemur á girðinguna á miðri Núpsheiði, þar sem báðir hlutar hennar mætast samkvæmt framansögðu. Er endastaur á girðingu stefnda þar einum til tveimur metrum sunnar en endastaur þess hluta girðingarinnar, sem eigendur suðurhlutans reistu. Í heild leiðir ólík afstaða málsaðila til umþrættra ákvæða skiptasamnings til þess, svo sem að framan er rakið, að markalína sú, er stefndi telur rétta, liggur einn til tvo metra sunnan við markalínu, sem stefnendur gera kröfu til, að ráði skiptingu Stóra-Núps.

### III.

Af hálfu stefnenda er til þess vísað, að það hafi dregist í 10 ár hjá stefnda að reisa sinn hluta girðingar á Núpsheiði þrátt fyrir ítrekaðar kröfur stefnenda þar um. Það hafi ekki verið fyrr en stefnendur hótuðu því að láta reisa girðinguna á kostnað stefnda, að hann hafi hafist handa við uppsetningu hennar. Hins vegar hafi fljótlega komið í ljós, að stefndi hygðist reisa girðinguna í annarri línu en þeirri, sem stefnendur telja, að sé rétt, og þeir hafi miðað við, er þeir reistu sinn hluta girðingarinnar 10 árum áður. Við þá staðsetningu hafi stefndi ekki gert athugasemdir. Skýring stefnda á þessu sé sú, að miða eigi við vegkant og hliðarstólpa í stað miðju vegar og miðju hliða. Þessi skilningur hans sé rangur. Halda stefnendur því fram, að þegar miðað sé við veg eða hlið, án þess að slíkt sé tilgreint frekar, sé átt við miðju vegar eða miðju hliðs. Þessu til stuðnings hafa stefnendur lagt fram bréf, sem ritað er af Kristjáni Bjarndal Jónssyni, starfsmanni hjá Búnaðarsambandi Suðurlands, í ágúst 1990. Í bréfinu segir m. a.: „*Þar sem talað er um „að veginum, þá vegurinn að túnhliði“, sé átt við miðlínu vegar og síðan miðju hliðanna. Nokkur atriði verja þessa túlkun og meðal annars þessi: Ekki er talað um að vegkanturinn ráði, vegrótin, vegöxlin né veggirðing og er þá föst venja að miðlína ráði. Þá er ekki talað um það landsvæði sem Vegagerð ríkisins helgar sér umhverfis vegi. Ekki er tekið fram að línan skuli fara úr eða í hliðarstaur, hvorki eystri né vestri, og er sem fyrr föst venja að miðað sé við mitt hlið, hvort sem það heitir „túnhlið“ eða „hlið á markagirðingu“ í þessu tilfelli.*“

Til viðbótar framangreindu halda stefnendur því fram, að ef markalína

jarðarhlutanna yrði girt í samræmi við túlkun stefnda á umþrættu ákvæði skiptasamnings, væri þar með brotið gegn 2. mgr. 10. gr. landskiptalaga nr. 46/1941.

#### IV.

Stefndi telur, að við túlkun á skiptasamningnum frá 1958 beri að skoða vandlega orðalag hans svo og staðhætti. Í samningnum sé sagt, að lína sú, er skiptir íbúðarhúsinu, ráði merkjum áfram til vesturs og niður að veginum, þá vegurinn að túnhliði, en þaðan sé bein stefna í hliðið á markagirðingu Skaftholts og Stóra-Núps. Í samningnum komi því skýrt fram, að markalínan skuli ná að veginum, en ekki á veginn, og síðan, að vegurinn skuli ráða að túnhliðinu, en ekki miðja vegar. Sé farið frá punkti í vegjaðri að túnhliði, hljóti línan að enda í þeim hliðarstaur, sem sé þeim megin vegar, en fari ekki upp í mitt hliðið, nema slíkt sé sérstaklega tekið fram. Síðan hafi átt að taka beina stefnu í hlið að markagirðingu Skaftholts og Stóra-Núps. Það hlið hafi á sínum tíma verið nokkuð sérstakt. Hliðargrindin hafi hvílt á stórum staur, og hafi henni verið haldið uppi af stagi, er fest hafi verið efst í hann. Þessi staur hafi sést frá túnhliðinu, en ekki nyrðri staurinn. Því sé rökrétt og eðlilegt að álykta, að þegar landamerkjalinan hafi verið ákveðin árið 1958, hafi verið hafður í huga endapunktur, sem sést hafi frá túnhliðinu, þ. e. aðalstaurinn (syðri staurinn) í hliðinu á markagirðingunni. Hlið þetta sé hins vegar fallið nú, en merkin eigi að haldast þrátt fyrir það.

Af hálfu stefnda er því haldið fram, að framangreint bréf Kristjáns Bjarndal Jónssonar hafi enga þýðingu fyrir úrlausn málsins. Umræddur maður hafi ekkert vald til þess að úrskurða um lagaágreining, auk þess sem stefndi hafi ekki fengið tækifæri til að útskýra sjónarmið sín og koma þeim á framfæri, áður en bréfið var ritað. Þá segir stefndi, að ekki hafi verið haft samráð við sig um staðsetningu markagirðingar á Núpsheiði, áður en stefnendur hófu girðingarframkvæmdir sínar þar árið 1980. Þá komi það fram í umræddu bréfi Kristjáns B. Jónssonar, að óánægja hafi komið fram af hálfu stefnda með staðsetningu girðingar stefnenda. Þá kveðst stefndi ekki sjá, að leiðbeiningarreglur 10. gr. landskiptalaga fyrir landskiptanefnd skipti hér einhverju máli og það sé ekki vilji stefnda, að merki á milli jarðarhlutanna verði í brotinni línu. Hins vegar sé erfitt að skilja kröfur stefnenda um, að landamerkjalinan skuli enda í miðju hliði á merkjagirðingu Skaftholts og Stóra-Núps, því að annaðhvort hefði komið hlykkur á girðinguna fyrir framan hliðið hér áður eða það verið ónothæft vegna girðingarinnar. Varla hafi samningsaðilar hugsað sér það, er markalínan var ákveðin.

Af hálfu stefnda er það talið rangt og órökrétt að setja landamerki í miðju hliðs. Réttara sé að miða við staura eða stólpa, sem séu sýnilegir úr

fjarlægð og hægt sé að miða girðingu við. Hins vegar sé að sjálfsögðu rétt að miða við miðlínu vegar, þegar sagt sé, að vegur ráði merkjum, en það standi alls ekki í samningi aðila.

Krafa stefnenda þess efnis, að stefnda verði gert að reisa girðingu að viðlögðum dagsektum, telur stefndi ekki samrýmast 5. gr. girðingalaga nr. 10/1965. Þá leiði af sjálfu sér, að fallist dómurinn á kröfu stefnda um merki á milli jarðarhlutanna, teljist hann hafa sinnt girðingarskyldu sinni.

## V.

Skilja ber kröfugerð stefnenda svo, að miðja vegar skuli ráða merkjum á milli jarðarhluta málsaðila frá punkti B í punkt C á uppdrætti á dómskjali nr. 22.

Orðalag skiptasamnings um jörðina Stóra-Núpi í Gnúpverjahreppi frá 17. september 1958 er ónákvæmt, að því er varðar tilgreiningu þeirrar markalínu, sem ráða skal skiptingu jarðarinnar. Þá liggur ekkert marktækt fyrir um undanfara samningsgerðar, samningsgerðina sjálfa eða atvik í kjölfar hennar, sem varpi frekara ljósi á inntak samningsins að þessu leyti.

Dómkröfur stefnda í málinu eru, svo sem áður greinir, aðallega studdar þeim orðum skiptasamningsins, að markalínan skuli liggja frá íbúðarhúsinu niður *að veginum*. Er skilningi stefnda á þessu orðalagi samningsins áður lýst svo og þeirri merkingu, sem þar með þykir rétt, að lögð verði í hið umþrætta samningsákvæði í heild sinni að hans mati. Á þennan skilning stefnda getur dómurinn hins vegar ekki fallist, enda verður ekki lögð einhlít merking í þá veru í greind orð skiptasamningsins, og annar skýringarkostur þykir nærtækari, þegar ákvæði samningsins um merki á milli jarðarhluta eru virt heildstætt. Þykir varlegast, svo sem hér hagar til, að líta svo á, að umþrætt ákvæði feli samkvæmt orðum sínum ekki í sér skýrari tilgreiningu á markalínu á milli jarðarhluta en þá, að vegurinn heim að íbúðarhúsinu á Stóra-Núpi skuli ráða merkjum að túnhliði vestan hans.

Fyrir liggur, að árið 1979 eða 1980 gerðu eigendur jarðarhlutanna með sér samkomulag um uppsetningu girðingar á markalínu á Núpsheiði. Er efni þess samkomulags áður rakið að því marki, sem það telst upplýst. Eftir því sem best verður séð, reistu stefnendur sinn hluta girðingarinnar árið 1980. Þá þegar gat stefnda ekki dulist, hvern skilning stefnendur legðu í þau orð skiptasamnings, sem mál þetta er sprottið af. Af hálfu stefnda var hins vegar ekki, svo að séð verði, hreyft athugasemdum við staðsetningu girðingar stefnenda, fyrr en stefndi hóf að reisa sinn hluta girðingarinnar seinni hluta árs 1990.

Þegar horft er til þess, sem áður greinir um álit dómsins á inntaki þess ákvæðis skiptasamnings, sem mál þetta snýst um, þykir sú niðurstaða eðli-

leg og sanngjörn, að markalína á milli Stóra-Núps I og II skuli liggja eftir miðju vegar í mitt túnhlið og þaðan í beinni línu í miðju hliðs á markagirðingu Skaftholts og Stóra-Núps. Þá verður ekki séð, að önnur afmörkun markalínunnar í heild sinni sé gleggri.

Þegar allt það, sem nú hefur verið rakið, er virt, þykir rétt að ákveða merki á milli jarðarhluta málsaðila að Stóra-Núpi í samræmi við sjónarmið og dómkröfur stefnenda.

Stefnendur hafa gert sjálfstæða dómkröfu þess efnis, að viðurkennt verði með dómi, að í umþrættu ákvæði skiptasamnings sé átt við miðju vegar og miðju hliða. Með því að niðurstaða dómsins um merki á milli jarðarhluta hefur orðið sú, sem að framan greinir, þykir þegar hafa verið tekin afstaða til þessarar kröfu með fullnægjandi hætti.

Þá hafa stefnendur krafist þess, að stefnda verði gert að viðlögðum dagsektum að reisa á réttum stað sinn hluta girðingar á Núpsheiði, 650 metra langa. Krafa um uppsetningu girðingarinnar á stoð í samkomulagi, sem gert var 1979 eða 1980, og lög standa henni ekki í vegi. Með vísan til þess og 4. mgr. 114. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, áður 3. mgr. 193. gr. laga nr. 85/1936, þykir mega taka framangreinda kröfu stefnenda til greina. Ákveðast dagsektir, er renni til stefnenda, svo sem í dómsorði greinir, en í kröfugerð sinni hefur stefnendum láðst að tilgreina fjárhæð þeirra. Skal fullnægjufrestur þeirrar skyldu, sem hér um ræðir, vera 60 dagar frá birtingu dóms þessa.

Rétt þykir, að stefndi greiði stefnendum 130.000 krónur í málskostnað. Hefur þá verið tekið tillit til virðisaukaskatts. Við ákvörðun þess málskostnaðar, sem stefnda er gert að greiða stefnendum, er hafður í huga sá kostnaður, sem stefnendur hafa þurft að bera vegna mælinga og kortagerðar. Að öðru leyti þykir rétt, meðal annars með vísan til vafasjónarmiða 3. mgr. 130. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, að málskostnaður falli niður.

Þorgeir Ingi Njálsson héraðsdómari kvað upp dóm þennan.

#### D ó m s o r ð:

Merki á milli eignarlanda stefnenda, Ólafs Briem og Elínar Briem, og stefnda, Jóhanns Sigurðssonar, að Stóra-Núpi í Gnúpverjahreppi, skulu vera, sem hér greinir, og í samræmi við uppdrátt á dómskjali nr. 22: Úr punkti A, sem er 6,75 metra frá suðurenda gamla íbúðarhússins að Stóra-Núpi, í beinni línu hornrétt í punkt B, sem er miðja vegar, er liggur að íbúðarhúsinu, þaðan miðja vegar í punkt C, sem er

miðja á túnhliði austast á Núpsheiði, þaðan bein lína í punkt D, sem er miðja hliðs á markagirðingu Skaftholts og Stóra-Núps á rekstrarvegi.

Stefndi skal innan 60 daga frá birtingu dóms þessa að viðlögðum 2.000 króna dagsektum, er renni til stefnenda, ljúka uppsetningu 650 metra langrar girðingar á merkjum á Núpsheiði, svo sem þau hafa verið ákvörðuð með dómi þessum, frá miðri Núpsheiði að miðju hliðs á markagirðingu Skaftholts og Stóra-Núps.

Stefndi greiði stefnendum sameiginlega 130.000 krónur í málskostnað.

---